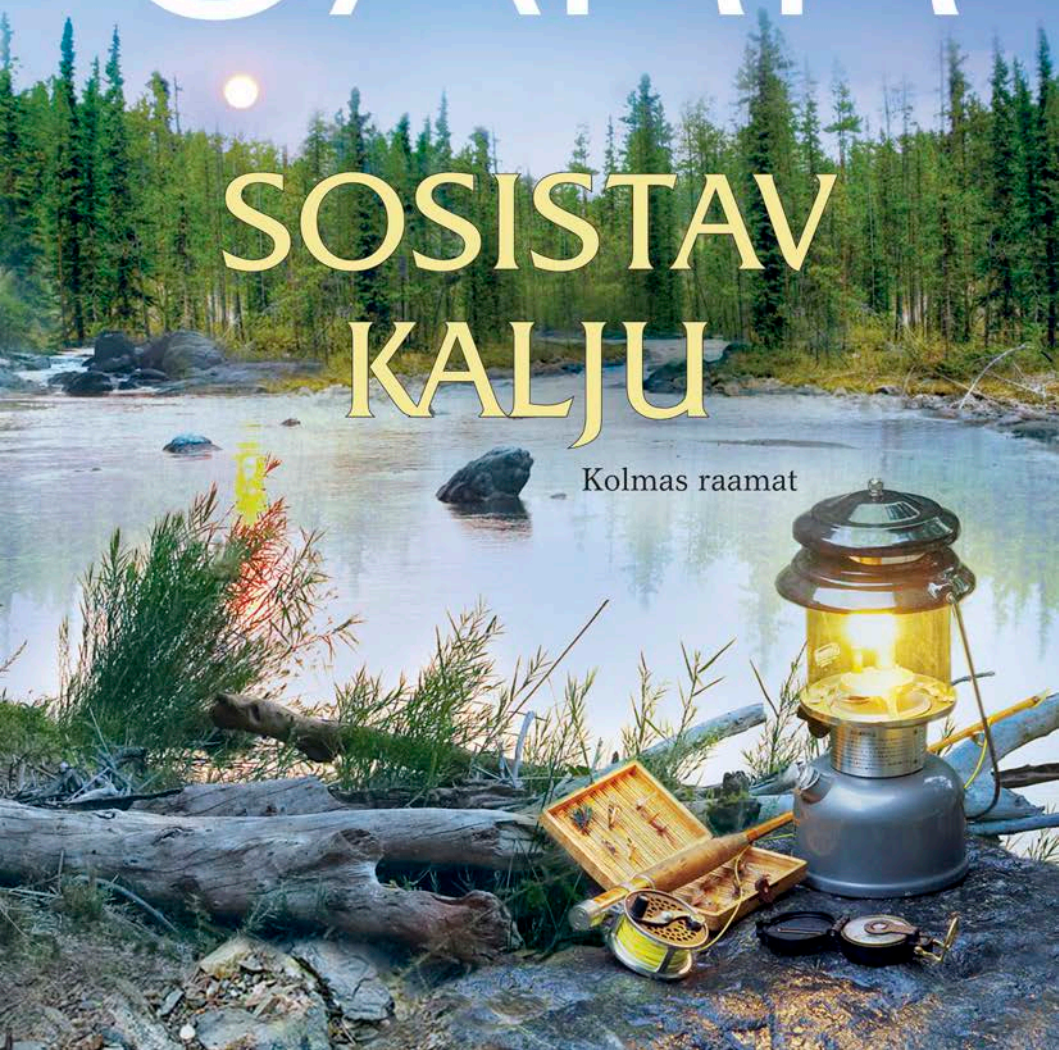

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

SOSISTAV KALJU

Kolmas raamat

Robyn Carr
Whispering Rock
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2007 by Robyn Carr
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08349618
ISBN 978-9949-82-270-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Michelle Mazzanti ja Kristy Price, autori parimad sõbrad

ESIMENE PEATÜKK

MIKE Valenzuela oli tõusnud ja oma asjad Jeepi sportmaasturisse juba enne päikesetõusu kokku pakkinud. Tal seisis ees pikk sõit Los Angelesse ja ta tahtis varakult minema hakata. Olenevalt sellest, kui tihe on liiklus Bay Areas, kulub sõidule Neitsijõelt kaheksa kuni kümme tundi. Ta pani oma koduks oleva matkabussi lukku. See seisis Jacki grillbaari maa peal; Jack ja Jutlustaja hoiavad sellel silma peal, mitte et Mike oleks pahandusi oodanud. See oli üks paljudest põhjustest, miks ta oli otsustanud siia elama tulla – siin oli vaikne. Väike, rahulik, ilus ja miski ei häirinud siin kellegi rahu. Mike'il oli sellest häirimisest varasemas elus küllalt saanud.

Enne kui Mike püsivalt Neitsijõe elama tuli, oli ta palju kordi siin Humboldti maakonna mägilinnas jahil ja kalal käinud, saades kokku vana merejalaväesalgaga, mille liikmed endiselt lähedased olid. Ta oli töötanud Los Angelese politseis seersandina tänavajõukudega tegelevas osakonnas. See kõik oli lõppenud siis, kui ta tööpostil haavata sai – teda tabas kolm kuuli ja ta pidi kõvasti vaeva nägema, et oma keha taas liikuma saada. Ta oli vajanud Jutlustaja toekat toitu ja Jacki naise Meli abi öla füsioteraapias. Kuus kuud hiljem oli Mike täielikule paranemisele nii lähedal kui võimalik.

Pärast Neitsijõe kolimist oli ta kodus vanemate, õdede-vendade ja nende perede juures käinud vaid korra. Ta kavatses nädalaks minna – üks päev kummagi otsa sõitmiseks ja viis päeva naervate ja tantsivate mehhiklaste seltskonnas. Tundes oma perekonna traditsioone, saab see olema lakkamatu tähistamine. Tema ema ja õed valmistavad hommikust õhtuni süüa, vennad varuvad külmkappi õlut, peretuttavad ja politseinikest sõbrad astuvad majast läbi. See on kindlasti tore – suurejooneline kojutulek pärast pikka taastumist.

Ta oli kolm tundi sõitnud, kui tema mobiil helises. See heli ehmatas teda. Neitsijõel polnud mobiililevi, seega telefonikõne oli viimane asi, mida ta ootas.

„Halloo?“ vastas ta.

„Ma vajan teenet,“ ütles Jack pikema sissejuhatusega. Ta hääli kõlas kriipivalt, nagu oleks ta vaevu ärkvel. Tal polnud ilmselt meeles, et Mike on teel lõunasse.

Mike heitis pilgu kellale armatuurlaual. See polnud veel seitsegi. Ta naeris. „Nojah, muidugi, aga ma olen peaaegu Santa Rosas, seega oleks ehk pisut ebamugav sõita Garberville’i, et sulle baari jaoks jääd tuua, aga nad...“

„Mike, asi on Bries,“ ütles Jack. Brie oli Jacki noorim õde, tema lemmik, tema kullake. Ja ta oli ka Mike’ile väga eriline. „Ta on haiglas.“

Mike tegi maanteel autoga lausa jõnksu. „Oota,“ ütles ta. „Püsi liinil.“ Ta keeras tee äärde, ohutu väljanägemisega teepervele. Seejärel hingas ta sügavalt sisse. „Räägi,“ ütles ta.

„Teda rünnati millalgi eile õhtul,“ ütles Jack. „Peksti. Vägistati.“

„Ei!“ ütles Mike. „Mida?“

Jack ei korranud ennast. „Isa helistas just natukese aja eest. Mel ja mina pakime asju – me asume teele kohe, kui saame. Kuula, mul on vaja kedagi, kes tunneb õiguskaitset, kriminoloogiat, kes räägiks mulle üksikasjalikult, mis temaga toimub. Nad pole kätte saanud meest, kes seda tegi – juurdlus peab ju tulema. Kas pole?“

„Kui hull asi on?“ küsis Mike.

„Isa ei teadnud kõiki üksikasju, aga Brie on traumapunktist palatisse viidud, rahustite mõju all ja poolteadvusel, operatsiooni ei tehta. Kas sa saaksid paar telefoninumbrit kirja panna? Kas võiksid mobiili sees hoida, et ma saaksin sulle helistada? Küsimuste pärast? Sellised asjad?“

„Muidugi. Jah,“ ütles Mike. „Anna numbrid.“

Jack luges ette haigla, enda isa Sami telefoninumbrit, lisaks Meli vana mobiili numbri, nad pidid selle teel Sacramentosse täis laadima, et endaga kaasas kanda.

„Kas neil on kahtlusalune? Kas ta tundis seda meest?“

„Ma ei tea midagi peale tema seisundi. Kui oleme teel, telefoni täis laadinud ja mägedest ja sekvoiametsast läbi sõitnud, helistan isale ja vaatan, mis ta mulle räägib. Ma pean praegu minema. Pean sinna kohale sõitma.“

„Muidugi,“ ütles Mike. „Hea küll. Mul on telefon kogu aeg taskus. Ma helistan haiglasse, vaatan, mida teada saan.“

„Aitäh. See on mulle tähtis,“ ütles Jack ja katkestas kõne.

Mike seisis teepervel ja silmitses pika hetke vältel abitult telefoni. Mitte Brie, mõtles ta. Oh issand, mitte Brie!

Ta meeltes välgatasid pildid aegadest, mil nad olid koos olnud. Brie oli paar kuud tagasi käinud Neitsijõel oma uut vennapoega, Jacki ja Meli last vaatamas. Mike oli ta jõe äärde piknikule viinud – erilisse kohta, kus jõgi oli lai, ent kalameeste jaoks liiga madal. Nad olid koos suurel rahnul lõunat söönud, piisavalt lähestikku, et kuulda vee sosinat, kui see kaljudest mööda voolas. Seal käisid sageli noored armastajad ja teismelised ja see suur vana rahn oli jõekaldal imelisi asju näinud; see kaitstes palju saladusi. Ka Mike'i enda omasid tegelikult. Ta oli sel päeval kaua aega Brie kätt hoidnud ja naine polnud seda ära tõmmanud. See oli esimene kord, mil Mike taipas, et on Briest sisse võetud. Kiindumus. Kolmekümne seitsme aasta vanuselt tundis ta, et see on vana mehe kiindumus, aga pagan, see tundus kohutavalt kuueteistaastase oma moodi.

Mike oli Bried esimest korda kohanud mõni aasta tagasi, kui ta oli läinud Brie venda Jacki puhkuse ajal vaatama, külastades Sacramentos Jacki perekonda vahetult enne viimast missiooni Iraagis. Mike ei teadnud, et tema reservüksus aktiveeritakse ja ta saab lõpuks seal Jackiga kokku, teenides tema juhtimise all juba teist korda. Brie oli muidugi seal, ta oli äsja Sacramento politseinikuga abiellunud. Kena mees, oli Mike mõelnud. Brie oli Sacramento maakonna prokurör, osariigi pealinnas. Ta oli väike, umbes meeter kuuskümmend pikk, pikkade pehmete juustega, mis ulatusid pea vöökohani, andes talle tütarlapseliku välimuse. Aga ta polnud pelk tüdruk. Ta teenis elatist sellega, et saatis trellide taha kalestunud kriminaale; teda peeti maakonna üheks karmimaks prokurörriks. Mike oli kohe imetlenud ta ajusid, annet, rääkimata ilust. Oma eelmises elus, enne tulistamist, polnud kõigest abikaasa olemasolu teda eriti heidutanud, ent nad olid äsja abiellunud, ja Brie oli armunud. Tema jaoks ei eksisteerinud ühtegi teist meest.

Kui Mike Bried pärast Jacki poja sündi Neitsijõel nägi, püüdis Brie taastuda valusast lahutusest – abikaasa oli ta tema enda parima sõbranna pärast maha jätnud ja Brie oli vapustatud. Ta oli üksi. Nii haavunud. Mike tahtis ta kohe oma käte vahele võtta ja teda lohutada, sest ka tal oli valus. Ent Brie, kes oli abikaasa truudusetusest muserdatud, ei kavatsenud oma südant enam tulejoonele panna ja ta ei tahtnud ühestki

mehest midagi teada, eriti sellisest, kel oli juba rohkem kui omajagu naisi olnud. Asja muutis veelgi keerulisemaks see, et tegu oli Jacki väikese õega, kelle suhtes Jack oli nii kaitsev, et see oli peaaegu naeruväärne. Ja Mike polnud enam innukas, hooletu latiinost armastaja. Ta oli vigane. Tema keha lihtsalt ei töötanud enam õigesti.

Sellest, mil ta Bried viimati nägi, oli möödas vaid paar nädalat. Brie oli tulnud Neitsijõe selleks, et aidata püsti panna Jacki uue maja sõrestik. Jutlustaja ja tema pruut Paige pandi kohe järgmisel päeval selle sõrestiku keskel paari. Mehe kohta, kes kuus kuud tagasi vaevalt kõn- dida suutis, oli Mike Bried selles pulmas päris kenasti tantsitanud. See oli fantastiline pidu – täis kosutavat head maatoitu, grillid leegitemas, toolid eest lükatud ja bänd Jacki pooleli oleva maja vundamendile män- gima pandud, sõrestik lillevanikuid täis riputatud. Mike oli haaranud Brie naerdes oma käte vahele ja keerutanud teda andunult ringi, ning iga kord, kui tempo seda lubas, oli ta põse Brie oma vastu surunud, sosis- tades talle vandeseltslaslikult muiates: „Sinu vend põrnitseb meid.“

„Huvitav, miks küll.“ Brie naeris.

„Ma arvan, et ta ei taha sinu lähedale meest, kes nii tema enda moodi on,“ arvas Mike.

See paistis Briele kõvasti lõbu pakkuvat. Ta kallutas pea taha ja naeris pisut metsikult. „Ära meelita ennast,“ ütles ta. „Sel pole midagi pistmist sinu suure eduga naiste seas. Sa oled mees, kes on tema väikese õe lähed- dal. Sellest piisab.“

„Sa pole mingi lapsuke,“ ütles Mike teda lähemale tõmmates. „Ja ma arvan, et see valmistab sulle liiga palju lõbu, Jacki ärritamine. Kas sa ei taipa, et tal on äkiline iseloom?“

Brie hoidis temast kõvemini kinni, selles polnud võimalik eksida. „Mitte minu vastu,“ sosistas ta.

„Sinus on peidus saatan,“ ütles Mike ja vaatas Brie kaela suudeldes surmale silma.

„Sinus on peidus narr,“ sõnas Brie ja kallutas õige pisut pead, et Mike'ile suudlemiseks rohkem ruumi jätta.

Aastate eest oleks Mike leidnud viisi, kuidas Briega omavahele jääda, oleks ta võrgutanud, armatsenud temaga viisidel, millest naine hiljem unistanud oleks. Ent kolm kuuli olid nii mõnegi asja paika pannud. Isegi

kui Mike'il õnnestuks Brie venna kaitsva pilgu eest eemale viia, ei tuleks ta sooritusega toime. Seega ta ütles: „Sa üritad mind uuesti kuuli ette tõugata.“

„Oh, ma kahtlen, et ta sind tulistaks. Aga ma pole terve igaviku korraliku vanamoelise pulmakakluse keskele sattunud.“

Kui nad hüvasti olid jätanud, oli Mike teda põgusalt emmanud, Brie magus lõhn kui vöö ta meelte ümber, ta tundis naise pöske enda oma vastas, käed Brie piha ümber, tõmmates teda lähemale. See oli pisut enam kui vaid sõbralik žest – täis vihjeid, ja Brie vastas sellele. Mike eeldas, et Briele pakkus flirtimine lõbu, naine keerutas pisut tolmu üles, kuid talle tähendas see palju enam. Brie kammitseb ta mõtteid häirival moel, mis vihjas, et kui Mike oleks võimeline talle armastust pakkuma, vallutaks Brie ta südame ja meeled nii jõuliselt, et see pühiks kõik teised naised ta minevikust minema. Tal polnud tõesti enam seda pakkuda. Kuigi see ei takistanud teda Briele mõtlemast, teda tahtmast.

Ta ei talunud mõtet sellest, et kogu see kelmikus ja ninakus nüüd katkise ja vägistatuna haiglas lebas. Ta süda oli kildudeks, valutades Brie pärast. Ta tahtis kohutavalt teada saada, kas Briega saab kõik korda.

Ta pani käigu sisse, vaatas üle õla ja keeras tagasi maanteele. Ta vajutas gaasi ja sõitis keset tihedat liiklust üle kahe sõiduraja, et Sacramentoosse suunduda.

KUI Mike paar tundi hiljem maakonnahaiglasse jõudis, helistas ta Sami mobiilile ja jättis teate, et ta on kohal ja soovib teada, kus nad on. Prokuröri, kuritöö ohvrit, ei pandaks ülejäänud inimestega kokku – talle tagatakse kahtlemata turvalisus.

Sam tuli haigla sissepääsu juurde ja sirutas käe välja. „Mike. Tore, et sa tulid. Ma tean, et see on Jackile tähtis.“

„Ma olin teel lõunasse ja nagunii peaaegu siin. Brie on kallid sõber. Ma teen kõik, mis võimalik.“